

Arrest

nr. 214 459 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat O. GRAVY en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Kunar. Drie maanden na uw geboorte keerde uw familie terug naar Bande Azim Khan (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Uw familie leefde als nomaden, waardoor u voornamelijk in Bawli (district Surkh Rod, provincie Nangarhar) woonde maar soms ook bij uw ooms in Nawabad (provincie Kunar). Een oom van u was lid van de Taliban. Toen u jong was liet hij u op de uitkijk staan voor moesten er buitenlanders komen. Ook leidde hij u op om een zelfmoordaanslag te plegen. U wou geen aanslag plegen, waarop u terug bij uw moeder ging wonen.

Op een dag vroeg deze oom u om hem te helpen bij de verkoop van groenten, een handel waar hij was ingestapt. U ging hier op in. Op een dag, u wou iets te eten nemen uit het busje waarmee hij de groenten vervoerde, vond u explosieven. U lichtte uw schoonbroer die soldaat was hierover in. Wanneer u op een dag opnieuw uw oom hielp bij het vervoeren van groenten merkte u wederom op dat hij explosieven vervoerde. Uw schoonbroer raadde u aan om naar huis te gaan, waarop hij het busje van uw oom liet tegenhouden en uw neef die op dat moment achter het stuur zat arresteerde.

Uw oom kwam te weten dat u achter deze arrestatie zat. De situatie werd voor u te gevaarlijk, waarop u Afghanistan verliet. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, waar u negen maanden verbleef, Italië en Frankrijk om op 5 september 2012 in België aan te komen. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 6 september 2012. Omdat uw vingerafdrukken in Italië werden genomen, op 27 augustus 2012, werd u in het kader van de Dublin-procedure naar dat land teruggestuurd. U vroeg asiel aan in Italië en kreeg dertien maanden later verblijfspapieren. U vond echter geen werk en verliet het land zo'n maand à anderhalve maand nadat u uw verblijfspapieren had ontvangen. U trok naar Calais (Frankrijk), in de hoop de oversteek te kunnen maken naar het Verenigd Koninkrijk. Dit lukte niet, waarop u terug naar België trok. U leefde hier enkele jaren zonder verblijfspapieren, totdat enkele mensen u aanmaanden om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 29 februari 2016 verklaarde u zich hier een tweede keer vluchteling.

Zeven tot acht maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de Taliban naar uw huis. Omdat u niet thuis was namen ze uw broer mee. Zijn levenloze lichaam werd teruggevonden aan de Tor Ghar-berg. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u uw oom vreest.

Ter staving van uw verklaringen legt u kopieën van uw taskara, die van uw vader en van uw broer alsook enkele foto's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich gedurende uw gehoor op het CGVS niet altijd betrouwbaar opstelt. Zo trachtte u het bestaan van een Italiaanse verblijfskaart te verbergen. Aanvankelijk verklaart u dat u asiel wou aanvragen in Italië maar door de lange wachtrijen reeds na twintig tot vijftig dagen het land verliet (CGVS, p.6). U verklaarde verder dat u er uiteindelijk nooit asiel hebt aangevraagd noch enige verblijfskaart heeft gehad (CGVS, p.7). Het is pas nadat het CGVS u confronteert met het rapport van een administratieve controle van de Belgische politie dat u toegeeft te hebben gelogen over de duur van uw verblijf in Italië en uw asielaanvraag ginds verzwegen (CGVS, p.7 & 8). In dit rapport staat namelijk vermeld dat u beschikt over een Italiaanse verblijfskaart die werd uitgereikt op 15 mei 2014 (zie administratief dossier). De vaststelling dat u hieromtrent misleidende en bedrieglijke verklaringen aflegde, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zich bij aankomst in België onterecht voordeed als minderjarige. De beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 14 september 2012, stelde dat u ouder dan 18 jaar was, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, bleek na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt verder uw algemene ongeloofwaardigheid.

Daarnaast wijzigd u ook uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in uw land van herkomst. Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u bij de DVZ dat u bent geboren in Nawabad in het district Sarkani van de provincie Kunar en hier tot aan uw vertrek te hebben gewoond (verklaring meervoudige aanvraag 29/03/2016, vraag 10). Tijdens uw gehoor bij het CGVS stelt u slechts af en toe naar Nawabad te zijn gegaan, maar beweert u te zijn opgegroeid in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar (CGVS, p.3 & 4). Gevraagd naar deze wijziging, stelt u dat u zich mogelijks vergist hebt tijdens uw gehoor bij de DVZ (CGVS, p.5). Dat men zich zou vergissen wat betreft de plaats waar men vandaan komt, is niet aannemelijk. Deze bevreedende verklaringen doen des te meer twijfelen aan de ernst van uw verklaringen.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde asielmotieven. U legt daaromtrent immers uiteenlopende verklaringen af. U verklaart dat u uw oom die lid van de Taliban zou zijn geweest, verklikte bij uw schoonbroer die bij het leger zou werken. Hierop

zou uw schoonbroer de zoon van uw oom hebben gearresteerd (CGVS, 10 & 11). Na deze arrestatie zou uw oom u hebben beschuldigd en zou u het land zijn ontvlucht, zo verklaart u verder (CGVS, p.11). Dit is niet hoe u de zaken bij de DVZ voorstelde. U verklaarde daar dat uw oom bij de Taliban zat en dat u met hem samenwerkte. U verklaarde dat u het land verliet omdat u vond dat u 'begon te veranderen' en omdat u geen van hen wou worden (verklaring meervoudige aanvraag 29/03/2016, vraag 15). U verandert hiermee niet alleen uw vluchtmotief, u maakte bij de DVZ bovendien geen enkele melding van uw betrokkenheid bij de arrestatie van een lid van de Taliban. Dat u dit bij de DVZ onvermeld zou hebben gelaten omdat ze u hier niet naar vroegen en u te weinig tijd zou hebben gehad, is niet aannemelijk (CGVS, p.15). Gezien u nu verklaart dat dit het motief was voor uw vertrek uit Afghanistan kan men wel verwachten dat u hiervan bij de DVZ wel melding maakte. Dat u dit element achterwege liet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Verder verklaarde u bij de DVZ dat u voor uw ooms en uw vader die bij de Taliban waren aangesloten moest spioneren (verklaring meervoudige aanvraag 29/03/2016, vraag 15). Opvallend genoeg verklaart u nu dat uw vader helemaal niet bij de Taliban zat maar lang geleden stierf. U beweert dat u uw vader niet zou vermeld hebben tijdens uw gehoor bij de DVZ (CGVS, p.12 & 13). Het lijkt nochtans uitgesloten dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat uw vader bij de Taliban zat als u dit niet zou verklaard hebben.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart bij het CGVS ook dat u na de arrestatie van uw neef naar Khogyani vluchtte en dat uw schoonbroer naar daar kwam. Het zou hier zijn geweest dat hij u aanmaande om het land te verlaten (CGVS, p.14 & 15). Bij de DVZ verklaarde u evenwel dat u uw schoonbroer in Jalalabad zag en dat hij u in Jalalabad aanraadde om uit het land te vertrekken (verklaring meervoudige aanvraag 29/03/2016, vraag 15). Simpelweg verklaren dat u dit bij de DVZ niet zei, is wederom geen afdoende verklaring (CGVS, p.15). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij de DVZ, in 2012, dat uw broer Z. S. (...) werd ontvoerd door de Taliban zo'n negen maanden voor uw gehoor (verklaring DVZ 03.12.2012, vraag 18), dus omstreeks maart 2012. U verklaarde tijdens dit gehoor eveneens dat u negen maanden onderweg was van Afghanistan naar België en had uw gehoor bij de DVZ zo'n drie maanden na aankomst in het land (inschrijvingsblad 1ste aanvraag & verklaring DVZ 03.12.2012, vraag 27), wat betekent dat u Afghanistan begin december 2011 moet hebben verlaten. Dat u nu verklaart dat uw broer ontvoerd werd zo'n zeven of acht maanden na uw vertrek uit Afghanistan, dus in juni of juli 2012, is wederom een aanzienlijke tegenstrijdigheid (CGVS, p.11).

Uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw leeftijd, de vaststelling dat u het verkrijgen van een Italiaanse verblijfskaart verzweeg alsook het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen die u zou hebben gekend, zijn elementen die onvermijdelijk leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt. De kopieën van de taskara van uw vader en grootvader bevestigen hoogstens hun identiteit, elementen die niet worden betwist. De foto's weten bovenstaande analyse evenmin om te buigen. De foto's waarop u te zien bent in een busje met handelswaren lijken te bevestigen dat u in Afghanistan als handelaar actief was. Dat u als klein jongetje een wapen zou hebben vastgehouden, zegt werkelijk niets over de problemen die u beweert te hebben gehad, noch hoeft dit te betekenen dat uw oom u zou hebben willen rekruteren bij de Taliban.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op

het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, meent verzoekende partij dat deze tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent haar verblijfplaatsen, verwijst verzoekende partij naar haar eerder gegeven uitleg dat zij zich vergiste bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder stelt verzoekende partij dat zij haar rol in de arrestatie van een lid van de taliban niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld *“omdat de vraag niet gesteld werd”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 3). Verzoekende partij wijst erop dat zij bovendien bij haar terugkeer naar België in een verwarde staat verkeerde hetgeen haar onvolledige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan verklaren. Ten slotte onderstreept verzoekende partij nog dat zij steeds beweerd heeft dat zij Afghanistan heeft verlaten wegens het feit dat zij door de taliban als een vijand beschouwd werd.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer van verzoekende partij allerminst van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over haar verblijfplaatsen in Afghanistan, duidt de Raad erop dat het, zoals ook gesteld in de bestreden beslissing, geenszins aannemelijk is dat men zich zou vergissen wat betreft de plaats waar men vandaan komt.

De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Waar verzoekende partij stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van haar rol in de arrestatie van een lid van de taliban *“omdat de vraag niet gesteld werd”*, duidt de Raad erop dat, ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. Immers zou dit het motief zijn geweest voor haar vertrek uit Afghanistan en er mag dan ook van haar verwacht worden dat zij hiervan spontaan melding zou maken. Waar verzoekende partij haar tegenstrijdige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken door de uitleg dat zij bij haar terugkeer naar België verward was, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot blote beweringen die niet worden gestaafd door enig medisch attest. Hiermee kan dan ook geen rekening worden gehouden.

De Raad onderstreept ten slotte nog dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waardoor deze vaststellingen wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze ondergraven.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift wijst verzoekende partij er dienaangaande op dat verwerende partij erkent dat het Afghaanse conflict hoofdzakelijk gelokaliseerd is in de gebieden van het zuiden, Zuidoosten en het Oosten en dat de provincie Nangarhar tot de oostelijke regio van Afghanistan behoort. Verzoekende partij stelt dat de situatie in de provincie Nangarhar uiterst gevaarlijk is en verwijst in dit verband naar een rapport van *UN Assistance Mission for Afghanistan* (bijlage 4 van het verzoekschrift) waarin over het eerste kwartaal van 2018 gesteld wordt dat er sprake is van 2.258 burgerslachtoffers (763 doden en 1.495 gewonden) in het Afghaanse conflict, en dit alleen maar voor de maanden januari tot maart 2018, die hoofdzakelijk worden gelokaliseerd in de provincies van Kabul, Helmand, Nangarhar, Faryab en Kandahar. Het verslag spreekt bovendien van een nieuwe tendens, namelijk een stijging van complexe aanslagen die burgers als mikpunt hebben ofwel voorbereide aanslagen die burgers als doel hebben. Tevens blijkt dat het aantal bomaanslagen, zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen in vergelijking met 2016 is gestegen en is blijven stijgen tijdens het eerste kwartaal van 2018.

De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij, op basis van het EASO-rapport inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan d.d. december 2017 en de *“COI Focus”* betreffende *“Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad”* d.d. 20 februari 2018 (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, delen 2 en 4) terecht het volgende vaststelt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar – meer in het bijzonder naar cijfers omtrent burgerslachtoffers en geweldsincidenten over heel Afghanistan en de hele provincie Nangarhar (bijlagen 4 en 5 van het verzoekschrift) – op generlei wijze aantoon dat er voor burgers in Surkh Rod, van waar verzoekende partij afkomstig is, actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Immers blijkt uit zowel de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, delen 2 en 4) als de informatie die verzoekende partij zelf bijbrengt (bijlagen 4 en 5 van het verzoekschrift) dat niet alleen binnen Afghanistan, maar ook binnen de provincie Nangarhar zelf, er sterke verschillen zijn tussen de verschillende regio's wat betreft de veiligheidssituatie.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar (Afghanistan) bevestigd wordt door de recente informatie over de regio d.d. mei 2018 die verwerende partij als bijlage bij haar aanvullende nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 januari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT